

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΜΕΝΗΣ ΓΗΣ (Ιούλιος 2007)

Συγγραφέας: ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

Η ελληνική γη συνεχίζει να καίγεται, ωστόσο τα πολιτικά κόμματα όχι μόνο δεν έχουν δώσει μέχρι σήμερα έστω τις βασικές γραμμές μιας σαφούς και ολοκληρωμένης πολιτικής περιβάλλοντος, αλλά ούτε καν μια αξιόπιστη πρόθεση χάραξης μιας τέτοιας πολιτικής. Επισημάναμε στο άρθρο μας «Σκέψεις καμένης γης», στο «Βήμα» της περασμένης Κυριακής, την ανυπαρξία πολιτικής προστασίας του περιβάλλοντος. Από την εποχή του τέλους της Υπουργίας Τρίτση το «Υπουργείο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων» είναι ψευδεπίγραφο, αφού έχει καταστεί απλώς Υπουργείο Δημοσίων Έργων. Το όραμα Τρίτση, που έλαμψε σαν αστραπή για μία μόνο στιγμή με τις πρώτες ρυθμιστικές παρεμβάσεις, που ισχύουν μέχρι σήμερα, και δημιούργησε την πρώτη κοινωνική συνείδηση προστασίας περιβάλλοντος, είχε ανατραπεί από θλιβερές μικροπολιτικές αντιδράσεις άνομων συμφερόντων. Η ίδια μικροπολιτική και τα ίδια συμφέροντα υφέρπουν μέχρι σήμερα διαβρωτικά στην επίσημη πολιτική.

Όλοι οι πολίτες ξέρουν ότι πολιτική περιβάλλοντος και χωροταξίας -που δεν υπάρχει- σημαίνει πρώτα απ' όλα πολιτικό σχεδιασμό, πολιτικό πρόγραμμα και, προ πάντων, πολιτικό καθορισμό δημοσίων δαπανών για την προστασία και την ανάπτυξη του φυσικού περιβάλλοντος. Όλοι επίσης ξέρουν ότι πολιτική προστασίας του σπάνιου φυσικού και του μοναδικού ιστορικού περιβάλλοντος που διαθέτομε δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς χωροταξική ρύθμιση της ανθρώπινης διαβίωσης σε αυτό.

Πριν από λίγες ημέρες είδαμε στον Τύπο μια διαφημιστική σελίδα του ΥΠΕΧΩΔΕ για το έργο που έχει κάμει για το περιβάλλον. Πρόκειται για ένα ασπόνδυλο πίνακα περιεχομένων διοικητικών εργασιών και σκέψεων στο χαρτί, που καταδεικνύει ακριβώς αυτό που υποστηρίζουμε: την έλλειψη πολιτικής περιβάλλοντος. Σε αυτόν τον χωρίς άξονες και αρχές πίνακα περιεχομένων δεν περιλαμβάνονται ούτε συγκεκριμένες εφαρμογές ούτε βεβαίως ύψος κατά προορισμό κονδυλίων που διατίθενται για το περιβάλλον. Αλλά, δυστυχώς, όπως αποκάλυψε και φέτος η φωτιά, ούτε η καταστολή της καταστροφής -που αποτελεί το έσχατο, σε σχέση με την πρόληψη, μέσο- είναι επαρκής και σωστά οργανωμένη. Και αυτό, παρά το ότι όλες οι κυβερνήσεις, σε κάθε περίπτωση αντιμετώπισης ενός καταστροφικού γεγονότος, καυχώνται για την έγκαιρη, οργανωμένη και αποτελεσματική καταστολή του!

Πρέπει να ξέρουν όλοι οι πολίτες ότι ο πολιτικός σχεδιασμός με εφαρμογή της διαρκώς αναπτυσσόμενης επιστημονικής γνώσης αποτελεί στις σύγχρονες δημοκρατίες *θεμελιώδη συνταγματική υποχρέωση των κυβερνήσεων*. Με το περιβάλλον δεν έχουν το δικαίωμα να παίζουν ούτε οι κυβερνήσεις ούτε οι αντιπολιτεύσεις. Αλλά ούτε τα μικρά κόμματα, που έχουν το σπουδαίο ρόλο της πολιτικής διαμαρτυρίας, έχουν μικρότερη ευθύνη για την έλλειψη εποικοδομητικής αντιπολίτευσης ως προς το περιβάλλον. Η αφηρημένη προβολή των ιδεολογικο-πολιτικών αρχών τους δεν αρκεί.

Βρισκόμαστε στο τελευταίο σκαλοπάτι της σκάλας του κακού. Ο ελληνικός λαός, για τη σωτηρία από αυτό το κακό, έχει -για τις επόμενες κιόλας εκλογές- μία και μόνη πολιτική αξίωση από όλα τα κόμματα και κυρίως από τα δύο που διεκδικούν τη διακυβέρνηση της χώρας: *Σαφές πολιτικό πρόγραμμα για την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος, με σχεδιασμό βασισμένο στη σύγχρονη γνώση και με δημόσια πρόβλεψη δαπάνης του κρατικού προϋπολογισμού σε συγκεκριμένο ποσοστό επί του ΑΕΠ*. Όλα τα άλλα είναι λόγια και τίποτε άλλο.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» στις 22 Ιουλίου 2007.